

Gősi Vali

HALKULÓ HIÁNY

Borítóterv és illusztráció

Gósi Ferenc

Szerkesztette:

Gósi Vali – Könyves Tóth Enikő

Technikai szerkesztő:

Kassai Viktor

© Gósi Vali 2012.

Nyomdai munkák:

Palatia Nyomda és Kiadó Kft.

ISBN 978-963-08-4150-4

Köszönet a könyv megjelenéséért:

- *fiamnak és lányomnak, mert az édesanyjuk lehettem,*
- *unokámnak, aki megújuló életem csodája,*
- *férjemnek, aki évtizedek óta velem tart az Úton,*
- *szüleimnek,*
- *barátaimnak,*
- *irodalmi alkotó közösségeknek, akik lelki, szellemi, fizikai támogatásukkal biztattak.*

Unokámnak, Mirának ajánlom

Csillagfiú

*„valami lágy zene is maradt utánad
amit **azóta** hiába keresek.”*

valami lágy zene

*valami lágy zene is maradt utánad
amit azóta hiába keresek*

nadrágod zsebében megbújó fémpénz
néhány ing egy napszemüveg
csak álmomban szólítasz halkán néha
nyitva a könyv is az asztalodon
emlékek hoznak el sok éve már
a fogkeféd van itt még és a pohár
hiába feddtelek minden reggel
örök folt maradt az oldalán

*valami lágy zene is maradt utánad
amit azóta hiába keresek*

hangod bársonya eltűnt az éjben
recsegő film hoz el néhanap
felhőtlen mosolyodat idézi
a fénykép a falon s a pillanat
- marasztalnám - hamar elszalad
hiába vár már a nagyvilág
azért csak bejártad Ausztráliát
megsárgult fotón mélabús koalák
üres szemekkel merednek ránk
hiába várják a kenguruk
hogy barátjuk egyszer még arra fut
ahol „a part menti delfinek
kedvesebbek mint az emberek”

*valami lány zene is maradt utánad
amit azóta hiába keresek*

hangodat halálos tengermorajlás
mosolyod hullámsír rejti el

Aludj, kisfiam!

Csöndes a sírkert,
lobban a láng,
itt vagyok, Kincsem,
az édesanyád!

Eljöttem hozzád,
hogymondjak mesét.
Rigók dalolnak,
dalt súg a szél.

Tiéd e dallam,
halld a zenét,
aludj, mint régen,
a tündérmesén.

Itt vagyok nálad,
aludj, ne félj!
Hallom, hogy kérlelsz:
Anyu, mesélj!

Csitt, csak hallgass,
a szív szava szól:
szeretlek kincsem!
Hallod valahol?

Csöndes a sírkert,
lobban a láng,
altatót dúdol
az édesanyád.

Dobban a szívem,
hallod? Álmodra vár.
Aludj, s mint régen,
álmodj csodát!

Aludj el kérlek,
ne félj, ne sírj!
Itt vagyok én is,
és ölel a sír.

Betakar óvón
a langyos föld,
szívem a széllel
együtt köszönt.

Álmosan reccsen
fönn egy faág.
Holnap is mesélek.
Jó éjszakát!

fájó hajnalok

a legfájóbbak
mégis a reggelek
ahogy az álomból
minden születő
hajnallal
hosszan
a messze
tűnő emlékek
után révedek
hiába kelteget lágyfényű napmeleg
a friss ezüstös selymű hópelyhek sem simítják
bársony-szelíddé homlokom
a fájdalomtól
görcsössé szikkadt
ráncokon
a boldogság
legfeljebb
gyáván néha
átoson
és marad nekem
a vágy
a sejtelem
már örökké
ismeretlenen
nyomában
jeges űr

betölthetetlenül
tátongó
hiány

Fénylovasok

Kihalt a világ, sötét van nélküled,
álmaim idézik égi fényedet.
Hiába várom, hogy eljössz megint,
nincs már, ki ölel, hazug az álom is.

Emléked hozzák bús fénylovasok,
ha égen a tejút lámpása ragyog.
Fénylovak hátán hosszú az út,
hadd küldjek könnyes fénykoszorút.

Nincs itt már nyár, csak halott virág.
Fénykönnyet hullat az édesanyád.
Könny-eső mossa a fényhegyeket,
Fénylovak szája beleremeg.

Vágtatnak feléd a fénylovasok,
viszik a hírt, hogy rólad álmodom.
Tűnik a látomás, felébredek,
nézem hosszan a fényképedet.

Halott a világ, csak álom a hír.
Kihalt itt minden, néma a sír.
Nem sül neked már mézeskalács.
Nem érzed soha már édes illatát.

Táncoló gyertyaláng

Reszketve lehajló fenyőfaág
rezgő hócsipke-fátyolán
eleven, lobogó gyertyaláng:
fájdalmas, hamis csillogás.

Miért-e szilaj, ősi tánc,
e lüktető, derűs lobogás?
Hazug a táncod, gyertyaláng!
Csend feszít, emlék kiált.

Hagyd meg e bús csendemet,
bánatom néma dalát,
csitulj, táncoló gyertyaláng,
sírj velem, bús fenyőfaág!

Irgalom nem jár

Tiéd lett minden Ünnepem
magaddal vitted tűnt
és eljövő életem
felét
vele a jövőt
hitet
reményt
itt hagytál minden bánatot
fukar a könnyem is
mosolyodról már csak álmodok
ha elhoznak szelíd angyalok
követem égi vándorok nyomát
fényüzenetért hódolok
könyörgőn imát mormolok
hiába
minden
alázatom
irgalom
nem jár
a kegyelem
nekem a porból
kövült könny
emlék-arany
szerelmes gyermekem
egyetlen fiam!

Változatok

– álmokképek –

1.

Nézek az égre, végtelen éjben
a nap már álomba tért.
Gyertyaláng lobban, elsimul hosszan,
lelkünk a lángban összeér.

Fénynyoszolyáján csillagok álmát
őrzi a magányos Hold,
lobbanó gyertya emléked hozza,
ölel álmomban a múlt.

2.

Nézek az égre.
Végtelen éjben a nap
már álomba tért.

Fénynyoszolyáján
csillagok álmát őrzi
a magányos Hold.

Lobbanó gyertya
emléked hozza, ölel
álmomban a múlt.

Vágyódó

Hallgatom a csendet

Órák napok telnek

Vágyódó

Imámmal

Reszkető könnyű némaságban

Átvirrasztott éjek

Gond- szőtte magánya suttogja emléked

Hang vagy

Csendemen néha
Átszalad egy kósza hang
És a pillanat
Egy emléket hátrahagy
Hang vagy, illat, mozdulat.

*****

bársonypillájú
csendből fölsejlő mosoly
emlékpillanat

*****

Villanások

Ahogy ma éjjel
hosszan az égre néztem,
egy csillag köszönt
Aranyló fényed üzent
kósza csillaggyermekem.

Megálmodtalak.
Legördülsz könnycseppemen.
Itt vagy ma velem:
fényrózsa tenyeremen.
Porszem ül fényképeden.

Emlék simogat.
Végtelen a pillanat.
Álmomban szaladsz,
mint folyó hús habjához
a riadt hegyi patak.

Csillaggá csókoltalak

Csillag-fiamnak, égi születésnapjára

Voltál
az áhított,
édes teher,
gyönyörű kínban szült varázs.
Öleltem pöttöm testedet,
míg csitult
a lármás sírás.

Hozzám
hajolsz ma
a végtelen,
hűvös-kék felhőkön át,
csillaggá csókoltam lényedet.
Emlék vagy,
vigasztalás.

2008. 07. 24.

Gyöngykagyló-ballada

Gyertyaláng játssza el
néha még bús árnyjátékával
nélküled élt, éjszakánként
valóságnak remélt
esdeklő álmomat:
jöttödet, a hiú reményt,
halott boldogságomat,
mi reggelente néma könny,
s nyomában a vágyott érkezés
üres, sötét, reményvesztett,
magányos ébredés.

A gyöngykagyló is
hiába tárja szét vágyón
kifosztott övét, féltett kincsét
a gyöngyhalász örökre hazavitte.
A meddő kagylóanyó
kábultan bolyong a parton,
viharverten – mint törött hajó
vitorlák nélkül – vár hosszan,
minden pirkadatban,
esténként is, a lebukó nappal.

Ott vár az éjben is,
mint őrült, ősz anya,
ki hasztalan várja a fiát haza,

de ott áll a parton
minden éjszaka,
ha ismerősök gúnyolják,
nevetik is, mögötte suttogják
titokban: ő az! Megint ott áll,
némán, mozdulatlan,
énekelget magában
valami altatót, halkán.

A fiát hívja ma is
minden könnyes dalban,
kit itt találtak sok éve
a habokban, holtan.

Fénymosolyod

Kinyílt

az égi ablak
virág helyett
odaálmodtalak
ahol vársz
míg az örök
csend ölel
mosolyod
végtelen
utat mutat
amíg majd végre
álmom lesz való
földi létem
csupán a múltó idő:
tűnt varázs
mély
örök
álomba

ájuló.

Gyönyörű terhünk

Barlang mélyén,
megkövült kincsek ős-titkáról
suttog úgy a múlt,
ahogy bús-mozdulatlan
sötét szemed óvó leple,
szempillád alatt
megbújó mély titok
lopózik – azóta – felém
hangtalanul, míg végre
egy fukar könnycsepp
csiszolatlan,
apró gyémántként
a tenyerembe hull,
elárulva rút kétkedésem,
szinte vakít a szégyen,
amiért ebben a furcsa,
fájó időtlenségben
kétkedve kutatom
megkövesült,
rejtett fájdalmadat,
amely - már tudom –
örökre a kettőnk
gyönyörű terhe,
bús titka marad...
Elengedtük.
Elment örökre
a fiam, a fiad.

Fényt csókolsz rám

Ha elvágódok,
s nyomomban halál oson,
szivárvány-mosoly,
napsugár, nyár bókol: várj!
Lehajolsz, fényt csókolsz rám.

Akkor, ott a parton

Akkor, ott a parton,
rád talált apád,
letérdelt, ölelte
halott fiát.
Sokáig nézett, simogatott,
hogy elhozza nekem
utolsó mosolyod.

A szemedet nézte,
mit örökre lecsukott,
és könnyeit nyelve
elmosolyodott,
szívébe rejtve
egy fakult csillagot.

Egy este átkarolt,
s az égre mutatott:
nézz oda föl,
ahol a Hold ragyog,
ott él a fiunk,
néha láthatod,
ha kitárjuk szívünket
és az ablakot.

Azóta

Azóta szomorúak a reggelek,
búsan bólintanak a fák.
megint nélküled ébredek,
mellettem csendben sír apád.

Azóta minden szomorú,
kihalt, üres a világ,
bágyadtan melegít a nap,
halott a régi nyár.

Égi üzenet

*„Angyal vagy, ha vannak angyalok,
égből érkezett apró csoda.”*

Májusi ragyogás

Orsinak

Drága kicsi lányom,
te is anya vagy,
szíved alatt őrzöd
csöpp magzatodat.

Tündérálmodból már
ébresztget a Nap,
arany fénnel hívogatja
édes titkodat.

Amikor először
látod gyermeked,
szeme ragyogása
tavaszt hoz neked.

Mosolyával elűzi
gondod, bánatod,
édes valóság lesz
vágyad, holnapod.

Ha majd Anyák Napján
gyöngyvirágot ad,
szeme tükrén látod
magad, s magamat.

Szíved mellé addig
tedd ajándékomat,
fogadd mindig nyíló
fényvirágomat.

anyák

*

anyák ha sírnak
csak éj-csendben hangtalan
s könnyeik nyomán
a gyermekük mosolyán
hajnalszín virág fakad

**

anyák ha sírnak
könnyeik nyomán
fényvirág fakad

***

a nő ha anya
csak lét-dallamot dúdol
bársonyos ajkán
és altatódalára
gyermek s apa álmodik

Égi üzenet

Mira érkezése

Angyal vagy,
ha vannak angyalok,
égből érkezett
apró csoda!
Csöpp kezedet
imára kulcsolod
álmodban,
- talán, mert tudod,
eljöttél oda,
ahol kétség,
bánat,
könny lakott sokáig,
és fénytelen volt
a lélek otthona.

Imára kulcsolod
csöpp kezedet,

hogy meghallgattassák
angyal-imád:
- énekeljeteK,
égi angyalok,
fújjátok az örömharsónát!
Hadd hallgassák
a földi emberek
a szépséges melódiát,
amit fényhírként
hoztam el nekik:
a lét dallamát,
a boldog
életcsodát.

Féltelek

Jaj, úgy féltenélek,
el hogy engednélek
a szivárvány-szélnek,
a langyos esőnek
a nap melegének
folyók mély vizének
rejtelmét keresni,
s vágyakozva lesni
a fénylő kék eget,
kíváncsi kisgyerek?

Titok hív, védelek,
melletted lépdelek.

Ha elengednélek
felhőnek, hűs szélnek,
folyók mély medrének,
csillagfényes égnek
titkait keresni,
oda'dnám szívemet,
esengő lelkemet,
éberen lángoló,
ölelő fényemet,
kísérje léptedet,
ha majd én nem leszek,
jaj, nagyon féltelek!

Kicsi másom

Apró lényed
fénye éltet,
azúr ég vagy,
kék igézet,
megvalósult álom,
pöttöm
boldogságom!

Szivárványszín
valóságod,
bársony fényű
pillantásod
mindörökre vágyom,
átöleli álmom,
édes,
kicsi másom!

Szemed tükre
kék, tiszta tó,
kacagásod
muzsikaszó,
andalító éden,
napsugaram, fényem,
csöppnyi
reménységem!

Az én bolondos születésnapom

Azt gondolom,
legyen e nap
az én bolond
napom!
Ha kíváncsi vagy,
miért,
a titkomat
neked – de csak neked –
most rögtön el is árulom.
Egyszer,
egy szép májusi hajnalon

*□ nagyon rég volt,
az idejét pontosan
már nem tudom □
Szóval, egy illatos,
régi májuson
talán huszonkilencedike volt?
□ nem tudom □*

a gólya épp' arra járt,
ahol már réges-régen
nem lakom,
de emlékszem még,
hogyan akkor, azon a
szépséges hajnalon

az a bizonyos gólya,

▮ *ahogy mondtam, és már
nem is kéne újra
mondanom* ▮

csőrével jó hangosan
bekopogott az ablakon,
és ott már vártak ám
az említett gólyára nagyon,
azon a szép, május végi hajnalon,
vártak bizony!

Szóval, ahogy a gólya
végre bekopogott
az ablakon,
megörültek édes jó
szüleim, de nagyon!
Rögtön hajba kaptak
az apró csomagon,

▮ *ami hófehér volt,
bizony, és hangos,
ahogyan én tudom* ▮

Fiú ez! – mondta jó-apám –
látom már, és erős, nagyon!
Hadd bontom én,
aztán láthatod te is,
mindjárt hagyom –

és kibontott jó-anyám,
azon a szépséges,
májusi hajnalon,

□ *a gólya messze járt*
azóta már nagyon,
a napsugár meg pajkos
táncot járt a kicsi ablakon □

Nos hát, a titkot
neked – hisz ígértem –
most rögtön el is árulom,
hiszen kíváncsi vagy már,
úgy tudom, hogy vajon
mit hozott a gólya
azon a régi, fényes
májusi hajnalon?

Most végre elárulom,
de csak neked, figyelj, nagyon,
mert azon a régi,
májusi hajnalon

□ *huszonkilencedike volt,*
ha jól tudom □

amikor a gólya kopogott
azon a réges-régi
apró ablakon
hát én feküdtem

azon az üvöltő,
hófehér csomagon.
Jó-apám kisleányra várt,
azon a szépséges hajnalon,
és hangosan sírt,
hogy fiú helyett
leány feküdt a kibontott,
hangos csomagon.

Azóta minden évben
tőle újra megtudom,
hogy az a réges-régi
nap az én napom,
amikor kisleány helyett
a gólya
engem dobott be
az ablakon.

□ azóta Jó apám is
megbékélt velem,
elárulom:
már rég' nem bánja ő,
hogy fiú helyett
leány feküdt azon
az ordító csomagon□

Altatódal a távolba

Kicsi kincsem, boldogságom!
Épp' most vagy egy éves,
s azon a nagy, fényes tálon
szomorú a béles.

*□ Tudod, az a szépen fénylő
tál, amelyik múltkor
bánatában, □ mert meglökted □
leugrott a pultról!*

*Elszaladtak belőle a
csavargó pogácsák,
mindhiába keresgéltük
egyiknek a párját. □*

Te is nagyon messze mentél,
magányos a béles,
nagymani sem kérdezheti:
Mirácska nem éhes?

Este azért együtt leszünk,
nézz te is az égre,
elküldöm a csillagunkat, -
szalad, megígérte!

Helyettem is eldúdolja
anya azt a szép dalt,
amelyikre elaludtál
mint az éji csillag,

az a fényes, kicsi csillag,
ami este látszik,
– emlékszel még? – reggel, mire
te fölébreds, alszik!

Megkértem a tücsök-zenészt,
utazzon el arra,
ne feledje a kottáját,
s hangoljon a dalra!

Aludj, aludj, kicsi csoda,
gyönyörű világom!
Te vagy az én boldogságom,
megvalósult álmom!

Békamese

(majdnem)igaz mese Mirának

Képzeld, kincsem, nálad jártam
egyik nap a héten,
szomorúan üldögéltem
éppen az erkélyen,
s rád gondoltam: milyen kár, hogy
most nélküled nézem,
ahogy a kis nádi rigó
versenyt száll a széllel.

Alig a kis asztalkádról
a port letöröltem,
el sem hiszed, hogy mi történt,
majdnem hanyatt estem:
a napernyő hosszú rúdján
üldögélt egy béka, –
zöld volt, mint a fán a levél –
egy kis levelibéka!

Apró, sötét pontszemével
bánatosan nézett,
ijedtemben sikítottam:
mit kérsz, tán ebédet?
Kiszaladt a nagypapa
a rettentő sikolyra,
jót nevetett, csendre intett,

s lencsevégre kapta!

¶ A nagypapa mindentudó,
olvas nappal, éjjel,
csak a reggelit cseréli
össze az ebéddel,
és az inget, meg a zoknit
hagyja szanaszét
¶ el ne áruld a titkunkat ¶
kicsit feledékeny!

Mindhiába szólítgatom
vacsorához este,
szórakozott, s bőszen morog,
mint egy öreg medve:
nem is értem, miért vagy most
haragos és zsémbes?
Korán reggel aludni hívsz,
s este adsz ebédet...?
Ilyenkor a nagymaminak
elszáll a haragja,
és a papát nagy titokban
mindig kikacagja! ¶

No, de hogy a történetet
végül befejezzem,
egyre vártuk, hogy a béka
hűs vihart jelezzen.
– Ez egy ritka béka-fajta,
időjós! – suttogetta

izgatottan a nagypapa,
s mint egy sztárt, fotózta.
Ám ez a kis zöld leveli
hamis béka-fajta,
meg sem brekkent, egyre csak
a bús legyeket falta.

A vihar meg vígan tombolt,
hullt a jég, a zápor,
béka úrfi feje fölött
napernyő volt, sátor!
Így történt a béka-eset
a nyári viharban,
s a különös látogatót
aludni kint hagytam.
Elmaradt a simogatás,
elmaradt a csók is,
elaludt a hamis béka,
a papa, meg én is.

Másnap, ahogy felébredtem,
az erkélyre mentem,
elámultam: ilyen csodát!
Csupa fény volt minden!
Azt gondoltam, álmodom,
vagy hőguta kerülget,
szólt a papa: csukd be a szád,
nyitva felejtetted!

De a fényes csillogásra
elámult ám ő is,
kiesett a kezéből a
fényképezőgép is!
Bevallotta tévedését
– bár ez ritka nála –,
s örült, hogy nem főztem végül
békát vacsorára.

Békamesém végét most már
bárki kitalálja,
remélem, hogy te is tudod
- ha nem, járj utána!

□ *Elküldöm a fényképet is,
ki nem hiszi, lássa:
békakirály járt itt éjjel
- álmában is fején volt
az arany koronája!* □

Kérdez a gyermek

Adventi ringató

Vajon miről álmodnak a télen
az elfáradt, kis szorgos krampuszok?
Alhatnak-e tétlen, hosszan, mélyen,
ha éheznek az őzek, mókusok?

Gondolnak-e karácsonykor arra,
hogyan van, ki fázik, van, ki éhezik?
S ha harang szól, karácsonyi dalra
az árvákhoz is angyal érkezik?

Nem felejt el senki sem szeretni?
- Dió csörren, alma mosolyog.
Karácsonyi tűznél melegedni
mind, ki szeret, ugyanúgy szokott.

Betlehemi csillag fénye lángol.
Könnyűléptű angyal dalol himnuszt.
Hó-csipkéből van a tündérfátyol,
három király Jézuskához indul.

Gáspár, Menyhért, Boldizsár sietnek,
szívük boldog, lelkük, mint a hó.
Ajándéku szeretetet visznek,
karácsonyi dal szól, ringató.

Hajnaltündér

Lábujjon
beoson az este.
Tündérálmodon ezüst árny szalad,
álom-csókjával még mosolyt fakaszt,
s arcodon elszunnyad
a béke.

Nézlek.
S amíg az álomtündér simogat,
elfogom könnyű-varázsú mosolyodat,
és csendben feloldozásért imádkozom,
amiért e mosolyt titkon
ellopom.

Aludj!
S én mosolyod tovább álmodom.
Hajnalig őrzöm, és angyalarcodon
reggel az első napsugártól fényesen
hajnal-tündérek csókja vár, velem!

Mosolyod

Létedért sírok
Fagyott lelket lehelő
Fényvillanásként
Dermesztő lázálomból
Mosolyod élni ébreszt

A suttogó fenyők alatt

Azt hittem akkor én,
hogy egyetlen világ ez
a lankás völgy ölén,
dombok tenyerén bújó,
fenyvesek - ölelte táj,
s e mélyzöld, büszke fák
csípős gyantaillatát szívja
velem az egész világ,

ami nekem csupán
az a néhány kicsi ház volt,
ott a dombok oldalán,
ahol a cserfes kis patak
előlem szaladt talán,
vagy anyja, a folyó után
viháncolt pajkosan,
míg dalolva csobogott.

Azt hittem akkor én,
hogy esténként majd
mindig visszatér,
csak éhes most szegény:
folyó-anyjához fut,
és tőle enni kér.
Sokáig vártam mindig ott,
ahol a csörgő kis patakkal

sok pajkos tündér is
együtt kacagott.

Csodáltam, ahogy lobogott
sötét, fénylő hajuk a víz alatt,
ahol kergetőztek velük a kis halak,
és a csillogó, arany homok
tisztára mosta táncos talpukat.
A tündérek, és a patak dala
keltette hajnalonta
a völgyben szendergő kis falut.

A házak is tündérpaloták voltak ott,
fölöttük nádtető aranylott,
előttük mesebeli, hívó kis padok.
A szobák sem voltak nagyok,
s bár némelyiken a festék
kissé megkopott,
mindnek apró, hófehér fala
mosolygó manók
és tündérek bálterme volt,
ahol víg táncot ropott
a sok bolond-vidám
tündér- és árny-manó,
éjfélről néha reggelig
– de ők csak éjszakánként éltek itt.

Nappal erdők, mezők,
bokrok kincseit kutatta mind,
és esténként megállt az idő velük

mindig kicsit
– bár akkor talán még
idő sem létezett,
– minek? Felesleges!
A tündér-emberek
varázs-szavára mindig este lett,
s dalukra megszülettek újra
a napfényes, tiszta reggelek
– akkor még így hittem ezt,
ahogy az összes, ott élő
tündér-kisgyerek.

Azóta, ha a falumban ébredek,
sokkal csendesebbek a reggelek.
Halkabban kondul a lélekharang,
és csendben, lassan halad a kis patak
folyó-anyjához – már nem szalad –
s amikor odaér,
– nem éhes már, csak szomjas –
némán inni kér,
ott az erdők rejtekén
bújó domb alatt, ahol
– ma is hiszem –
manók és tündérek alszanak
örök álmot a suttogó,
vén fenyők alatt.

Lélekúton

*„Csak meg ne állj!
Még menj tovább!
Már célba érsz,
és vár a fény!”*

Csillag leszel

barátnőmnek

*
Földi léted egy nagy titok,
*
sorsod csodái várnak ott.
*
S ha megleltél mindent,
*
mit a Föld adott,
*
a végtelen titkait
*
kutathatod.
*
De addig élj, ölelj, szeress!
*
Sírj a szegénnyel!
*
Ha öröm kell, ne vess!
*
S ha megosztottad,
*
mit Isten adott,
*
csillag leszel majd,
*
várnak az angyalok.

Lánc-szemek

Győztes, csak az lehet, aki él,
az élet annak szép, aki remél.
Örök a szellem, és a rút halál,
elvész a hit és remény hajnalán.

*

Soha ne sajnáld, akit a sorsa nyom,
se azt, akit lesújt a borzalom!
Hagyd őket inkább sírni válladon,
osztozz velük a súlyos bánaton!

*

Imádkozz másokért, ha érzed is,
hogyan reményvesztett vagy magad is,
és néha fájó ez a különös csoda:
a végtelenség lélektemploma.

Az légy, aki vagy!

Ábrándok helyébe
álmodj új világot,
mosoly-fakasztót
és igaz-boldogot!
Ne csupán álmodozz,
tedd meg, ami jó:
legyen az álmod
végre már való!

Minden, mit remélsz,
rajtad is áll,
ha álmod egyszer majd
eléd odaáll:
– megvalósultam,
itt vagyok –
hulljon le akkor a maszk
végre konok lelkedről,
légy, aki vagy,
vesd le álarcodat!

S ha álmodozón
mégis tévútra térsz,
a hazug Hold csupán
bódít, megigéz,
fényében vágyott világod
végül elenyész,

vagy hiú ábránd marad,
megnézheted
akkor majd magad:

semmivé leszel, ha már
álmod sem marad!
Zokogva ott állsz
a röhögő ég alatt,
elsiratva jövőt,
reményt,
halott ábrándokat.

Búcsúzás

Ködfátyolban
meztelen
ágak
szél ütemére
táncot
járnak.

Emlékezni
összeborulnak,
vacogó
testtel
szerelmet
lopnak.

Sűrű
a homály,
lassul
a tánc,
tűnik
a pillanat,
múlik
a láz.

Ősz van,
elmúlás,
halott

a táj,
köd
szítál
halkan,
búcsúzni
fáj.

Azután

a végtelenben
pillanat talán
minden hajnal
s hosszú délután
mit álmodozva töltök
néha éjig
a bukó napba nézek
várom a csodát
hogyan meglátom majd
fényedet az égen
hol csillagösvény vár
és égi táj
fénykaroddal átölelsz
mint régen
és végtelen lesz
éj s nap
azután

Lelkem szürke ég

lelkem szürke ég
a felhőkből könny pereg
dermedt esteken
árnyékkoddal táncolok
följajdul örök dalod

A remény születése

Ha vánszorogsz is
sorsod útján,
s lelki békéd
egyre-másra elkerül,
ha néma éjen,
csillagtalan
sötét égen
fölötted már
a fekete,
halálhangú
csend feszül,
mint fojtó köd
téli tájra,
a nyugtalanság
jéghidegen rád terül,

csak meg ne állj!
Még menj tovább!
Már célba érsz,
és vár a fény!

Csitul majd
a rút gomolygás,
bús terhével
végsőt jajdul,
mint a tél,

ha hósín ágyán,
tisztá gyolcsán
szivárványos
szép tavaszlány
áldott álmát,
édes titkát
betölti a szenvedély,
s fájdalmas-szép
kínsikollyal
születik
a bíborfényű
békesség,
az új
remény.

Minden most van

Megállt az idő,
minden végtelen.
Régóta kívül élek
– ha élet ez még –
mindenen.
Kívül élek a mán,
a tegnapon,
kívül a reménytelen,
rejtelmes holnapon.

Már sírni sem tudok
néma létemen.
Most csak hű társam,
a jó csend
van együtt velem.
Reménykedünk derűs,
boldogabb életem
e végtelen, üres
létpillanatban,
ahol megállt
az idővel kicsit
sodró sorsom is.

Ketten vagyunk
jó-ideje már
ebben a félénken,

tétován
meg-megrezzenő
létben.

Amott, a pillanaton túl,
valami szomorú,
félénken hívó,
remegő fény üzen.
Mögötte hiába áll őrt
dacolva fájdalmas életem:
a könny, a gyász,
a kín, a félelem.

□ *Ami még vár rám,
talán csak araszyi,
röpke lét...*
*Derűsebb létezéshez,
tudom, nagyon kevés*
□ *mormolom* □
*s amíg a néma,
álló pillanatban
elgondolkozom,
valami moccan...*

A fáradt pillanatban
a lassan kihűlő
kávét kavargatom,
fölsejlik megint létem is.
Látom, amint
múltammal

összeölelkezik
a *most*, együtt van
a *jelen* és tűnt
életem.

Múlt és jelen
együtt van itt
most velem,
ahogy a lila, pöttyös,
megcsorbult szélű
kávékészletem
utolsó darabja,
a hűséges, vén,
törött kávéscsésze-alj
itt van a múltból
hűséggel velem.

Hallik a csendem.
Üzenet jön halkán
valahonnan,
s a dermedt pillanatban
legördülő könnycsepp
félúton megpihen
az álló időben.
Tétován megbillen
a vén porcelánon,
és életem
az időtlen út alatt
a mozduló időben
filmként végigszalad,

megszólít újra
a néma hang:
indulj! Haladj!

Még egy utolsó,
lassú mozdulat,
amíg leteszem
a kávéskanalat
a vén csészealjra,
és a mozdulatban
már a *most* van.

Élek.
Minden
most
van.

Halottnak hitt szavak

Ahogy a hínár alatt
makacs kagylóban
megbújó
félénk gyöngyszemek
titkát sem tudja más,
csak a tengerek,
úgy rejti bánatom
lelkem tengermélye,
mely minden kint
hosszan eltemet.

A bús titokban fogant
néma gondolat,
mielőtt végsőt hördül,
halálos kín alatt
még megszüli kárhozott,
véres magzatát,
nem bánva már,
hogyan nem érti őt
a gúnyos, rút világ.

Utolsó sóhaja alatt
zihálva megszületnek
a halottnak hitt szavak:
féltett titkomról
feloldozást remélve,

esengve vallanak,
ahogy lassan, ernyedten
a szürke, gyűrött
papírlapra hullnak,
bennük új életre kél
a tűnő gondolat.

Van úgy

Tudod, van úgy,
hogy egy-egy sötét,
borús, őszi napon,
hiányzol nekem,
nagyon – nagyon,
de csak egy búcsúzó
falevél
köszön be futtában,
bús emlékeddel
az ablakon.
Üres szobádban
kósza árnyak járnak
lassú
táncot
veled
a fehér falon,
ahogy dalodat
némán dúdolom,
emlékek dobolnak
halántékomon,
és futva menekülnek
a megriadt szavak,
míg arcomon
a könnycseppek
üveggyöngyökként
széthullanak.

Különös, őszi este

Minden ránc-csókot lehelő őszön
csitul a kín, de néha még üvöltöm:
meddig élek így, én átkozott?
Talán e némán haldokló ősz
kincséből valamit
megint itt hagyott
örökül, mielőtt a rőt lomb
a lehajló fáktól,
– akár fiú a hajlott anyától
egy virradatkor –
örökre búcsúzott.

*Ezen a néma, különös őszön is
esténként néztem sok száz levél után,
amint a széllel pörögve jártak
valami furcsa táncot megint.*

Néztem a hajlongó táncseregre,
s ekkor egy libbenő kis levelecske
pördült elém alig-rezzenéssel,
és vállamról kinyújtott
tenyerembe hullt.
Megállt ott kicsit pihegve,
majd lassan, pörögve
– mint egy lepke,
aki párjának elébb még

hívón a szárnyát billegette-
elszállt örökre, messze.

Fényárban úszott az ég,
s csak röpült, szárnyalt egyre
az a búcsúzó, rőt levelecske.
Néztem utána.

Meg-megrebbent
aranyló levél-teste,
és egy csillag
– mint aki fönről leste –
éppen kigyúlt,
s mintha az égből
integetne.

*Különös volt ez az aranyló,
ősz este.*

Ki váltja meg?

Csak betűk, szavak.
Néhány gondolat.
Mégis, megannyi szín:
mosoly, harag,
mind a lélek dallama.

És a könnyű, fehér papír
vigyázza időtlen',
hallgatatag',
az ólomsúlyú
és a szárnyaló titkokat.
Tartja a lélek kőszirtjeit,
az ember önként vallott
bűnét, vágyát, könnyeit

Különös titok, talán csoda,
hogyan az ember az a Földön,
egymaga, aki olvas, ír,
és hallik a szava.

Talán az Isten segít,
– ha hisszük tetteit –
ki e rejtelemmel alkotta
teremtményeit?
Vajon az ember – nélküle –
ennyi erőre képes-e?

E különös, Isten - alkotta csoda,
– a teremtetten ember maga –
ha képes mind megfejteni,
szavakba önteni
a lélek titkos pecsétjeit,
s megvallani
örömeit és vétkei,
miért várja mégis
hogyan valaki
megváltja egyszer
a bűneit?

Talán az ember lelkében lakik
valahol Isten is.

Te vagy

ki úgy érzed,
vétkeid,
s feledhetetlen múltad,
bűneid,
száz kudarctól halott
céljaid
furcsa, megvénült
rabja vagy:
bús-ráncú bolond,
kit rég' halott ősök
emléke vonszol
bezápult,
bomló,
halódó sorsból
a remény villanó,
gyér fénye felé.

Te vagy
mégis,
ki másoknak fényt adsz,
ha mosolyra váltod
könnyeidet,
s fejed a földről
a végtelen égre
– fohással
értük –
fölemeled.

Emlékek nélkül

félek
hogy végül
magányos csend ölel
álmom sem kering már
emléked körül

félek
hogy végül
emlékek nélkül
dermedt magányra
ébred a kifosztott
lélek

félek
mint hajótörött
kit viharverten
partra vetett
a dühöngő tenger
s lázálmából
riadtan
arra
retten
a parti homokon
hogy sorsát
– akaratlan –
örökre összefonta

a lakatlan
bujá szigettel
bár csak a testét adja
jeges-kényszeredetten

félek
hogy végül
reszkető csend ül majd
velem az éjben
s emlékeimtől
megfosztva
üres lélekkel
élek
emlékek nélkül

félek

Talán a gyertyaláng

Talán egy színes festmény a lét csupán.
Talán nagy, vidám ház e világ, és végtelen
falán

Talán a fák, az ég is csak képek.
Talán a porszem földi lények
- köztük az emberek - angyalok ma
már,
s Isten épp' rólunk mesél.

Talán való az álom, hogy nincs halál.
Talán a sötétből hajnalpír fakad.
Talán halott szerelmek élednek újra.
Talán az angyalok szemében,
aranyló reszketéssel megcsillan most a
Nap,
nyár csókol, szél dalol tavaszt.

Talán még visszatér a tűnt varázs.
Talán fény-ébredésre kék hajnal fakad.
Talán éled halott szerelmünk újra.
Talán bús szemedben megcsillan még a
Nap,
s fényével visszatér a nyári láz,
napfény-tűz ébreszt, fénycsók-varázs.

Talán a fagyos, hófehér táj is álom.

Talán csak tisztul álmában a világ,
Talán gyertyaláng kelti föl, kinek e lét örök
álom,
Talán harmatot csókol a hajnal a halott
fákon.

Gyere, aludjunk kedves. Talán való az
álmom.

Mire ébredsz, szerelmem, álmodat
valóra váltom!

A múzsa csókja

Költő!

A titok mélyen megbújik,
de Te ne add föl,
rátalálsz
utad során
egy hűséges társra,
s ez nem félelmetes
látomás!

Indulj hát, ember
a lélek-útra,
hol álarcod lehull,
s felderül
valami tiszta,
szivárványszínű
gyönyörű fény,
ott legbelül!

Szökken az árnyék,
s nyomában könnyű
mosoly születik
arcodon,
s e félszeg,
néma biztatásra
fénycsók villan majd
ajkadon.

Feltáruul akkor
e csábos csókra
a mélyen rejtőző,
nagy titok,
s bár szelíden szólít,
biztosan hallod:
„Költő! A lelked,
a múzsád vagyok!”

Szól a lélek

Szól a lélek:
hallga', hallga'!
Csendre vágyik
most a gazda.
Van, hogy ő is
úgy akarja,
csituljon a
lélek hangja.
Most a csend kell,
most a néma
gondolat vár,
hogy leírja.
És a csendben
– hang se' rebben –
csak a fehér
papír zizzen.

– Vajh' búsat ír?
Vagy vidámat?
Csend öleli
a gazdát.

Szól a lélek:
hallga', hallga'!
És a néma
pillanatba',

válaszul a
lélekhangra
– mint a gyöngyszem,
ha kipattan –
legördül egy
fénylő könnycsepp,
rá a szóra,
gondolatra,
a hótiszta
papírlapra.

Szól a lélek:
Hallga'! Hallga'!
Bánatáról
ír a gazda.

Hangulatok

*„halkan hajolna fölé
újra a hajnal veled’*

ha lenne egy dal

ha szirmairól
hűvös harmatkönnyet is
áldozna lágyan
ám a fűre simulva
hervadna el a virág

és fészke után
ha fecske sírna árván
lennék fa lombja
várnám és befogadnám
fodrozó levél alá

reszkető fényben
a felhőkhöz bújó nap
ránk mosolyogna
hullhatna hűvös zápor
szivárvány óvna

ha lenne egy dal
melynek dallama hosszan
lágyan altatna
halkan hajolna fölém
újra a hajnal veled

Fagyöngy-legenda

F aágon sarjadó sóhaj nyomán

A ranyló fénykönny fák sudarán

Gy öngyfűzér-bánat lombkoronán

Ö rökzöld életet hazudó halál

N émán meghajló fatörzs oldalán

Gy ászcsokor, büszke magány

Ősz

villám cikázik
fény hasít rést a felhőn
oszlik a bánat

lombhulló őszön
rigó dalol rekedten
párját siratja

halk zizzenéssel
falevél pereg mélán
sejtelmes köd száll

tavas

A ranyló ágak moccanása

R igópár násza boldog tánca

A ndalító lány tavasz-szonáta

N y argaló víg szél dúdolása

E reszen ácsingó fecskeraj

S árgálló bokron kis csillagmécsek

Ő rködnék szendergő ágakon

nyár

A pipacs haláltánca

Pirosló fényárban élheted

Irgalomból nyert létedet

Pajkosan hajlongó siralomtáncban

Alig rezzenő szirmaid ránca

Cinkos halállal elsimul

Sírodra harmatkönny s fény borul.

Esti csend

csendárnyék ölel
napfényt kerget árvaló
füst-fodor felé
a nedves arcú égen
szótlán' szétterülő est

árnyék a falon
békesség oson felém
megérint lágyan
hangtalan mosolyt fakaszt
könnyező gyertyafényben

Élni először

*„Látni a földet, látni, csak egyszer,”
mielőtt végül majd betakar,
mint langymeleg hajnalon,
párás ajakkal,
szerelmes csókkal a hitves akar.*

*Látni a hajnalt, inni, csak egyszer
szomjasan,
hosszan a fénysugarat,
mint reggel a friss tejre
vágyik a gyermek,
kit anyja ölében a fény betakar.*

*Látni a csillagok éj-ragyogását,
Hold búcsúját,
ha majd az ég-sátor
rám borul végül,
nagy éjjeli csönddel,
de „élni először itt e világon!”*

Kosztolányi Dezső: Harsány kiáltás tavaszi reggel

Csak táncolok

A semmi szélén táncolok
egymagamban, s hallgatom
a mindenség halk csenddalát,
egy fájó lét-melódiát.

Csak táncolok, csak lépdelek
a semmiben – most nem veled,
világon átnyúló kedvesem,
te sem vagy most már itt velem.

Magam vagyok – a semmiben –
talán az Isten sincs velem.
Most nem kísért'nek tegnapok,
a semmi szélén táncolok.

Lehet, hogy már én sem vagyok,
csak árnyam lép: árnyék vagyok,
és indulok a mély felé,
hol semmi sincs, csak fény... a fény!

szelíd ölelésben

lánggra lobbanni
szelíd
ölelésben
égni
észrevétlen'
narancsszín fényben
egymásba olvadni
hamvadó vágyban
megperzselődni
ködös félhomályban
egyazon dallamú
halk
szívdobbanásban
megsemmisülni
álomba
merülni
tavasz-éledéssel
virágos fűágyon
lombok sugására
újra felébredni
élni
élni
élni

Ha ugyanúgy

ahogy a réges-régi ősz
első éjjelén
halkan
hajnalt lehelnél
derengő szememre
a kelő nap fényétől
meleg kezéd
simítva
ugyanúgy
ébresztgetne
bánatunk köddé válna
tűnt álom lehetne
újjaszületnénk
suhannánk
messze
amíg a fényből
egy angyal
ugyanúgy
felénk
integetne.

Havat szítál az ég

Egy délután, ha gyérül még a fény,
fáradt földjeinkre úgy terül a tél
hófehér lepellel, tisztán, fényesen,
mint első éj jogán
büszke földesúrra váró
riadt, szűz arára
óvó félhomály,
hogyan rejtse könnyeit,
bús báját, bánatát.

S az éjszakán, hol tolvaj vágy fakad,
a fény lopózva éppen csak átszalad,
halványan világlik, és szemérmesen
rebben a csillagok alatt,
táncát a Hold vigyázza
míg az álom csókját várja:
havat szítál az ég
a hűs, szerelmes tájra.

Tűznyár

Csak tombol a lángszínű nyár
nem is gondol
az ezer-szín' tavasz után
forró lávaként perzseli hevesen
az új létre vágyó
ölét szelíden
kínáló
természetet

erdőt mezőt réteket
ítél szomjhalálra
a lángoló tűznyár
és csak nevet a fuldokló
kiszáradt világra
cseppet sem bánva
ha milliónyi kéz
hajlik is az ég felé

minden hiába
a Föld könyörgő emberének
imája sem hoz kegyelmet
hiába várja
hogy áldást hozó
kenyérmag-érlelő esőre
hűs hajnalra ébreszti végre
a megperzsel

szomjától ájultan tátogó
természetet

a szédült
kéjesen tomboló nyár
e szomjazó remény után is
kacagva
lángnyelvét csúfosan kinyújtva
int búcsúzóit
a kiszáradt világnak
- ahol a búzasorok alatt
a szomjas hant

mint láztól fekélyes torok
kínjában néhol megrepedt –
még új szerelmet gyűjt
és mint ki megvadult
perzsel tovább
míg gyilkos lángja váratlanul
utolsót lobban
végzete utoléri
és belehal saját izzó hevébe

nyomában végre felszabadul
a felhők könnye
és az égből
döngve hörögve hull
hull a zápor
rétre földekre mezőre
mint szerelmesek hűsítő könnye

beteljesült
mámoros szerelmükre
míg egy ütemre nem dalol a lelkük:
végre... végre...

Utóirat

Mielőtt végleg elmegyek,
talán írok majd
egy búcsúlevelet
- ha írni akkor még lesz erőm –
s a búcsúszó helyett
- ha szólni már
képtelen leszek –
megírhatnám még
azt az utolsó levelet.
A levélbe írnék majd talán
utóiratot,
arról, hogy jövőt, reményt
örökül miként hagyok.

Különös gondolat
e levél, s benn' utóirat:
mintha előre látnám most
lenyugvó napomat
feledve,
hogy fénytelen,
küzdelemben élt
földi létemet
sorsom kudarcaként éltem
győztes harc helyett,
s hogy átutazóként
jártam itt csupán,

és győzelem a földi lét során
vándorként
senkinek sem jár,
csak majd ott,
túl az anyagon,
túl a Földön álmodott
hiú ábrándokon.

Akkor, végül, az utóiraton
olvashatnátok mind, talán,
ami ma még rejtély
e titkos Föld-tanyán:
hogyan otthontalanul élünk itt,
kunyhó, vagy pompás kastély
hiába vár,
a földi út tűnő álom csupán,
örök harc, enyészet, halál,
amíg a lélek mindent megtanul,
és végleg hazatalál.

Bár kis földi örömet,
és szerény kincseket
a vándorlás során
néha meglelünk,
mivel minden múlandót itt,
el kell vesztenünk,
mert terheinkkel
mi is elveszünk.
Ám aki sorsának útjára lép,
– hiába várja az út végén halál –

végső otthonára talál.
Utóiratomban is
végül majd ez áll:
ne csüggedj, vándor,
ott nincs halál!
Végtelen a pillanat,
a boldog idő
veled örökre
megáll!

Vagyok

akár a Föld hátán
ütemre forgó évszakok
homokszem-létű ember
– gyermek anyja és nő is –
úgy vagyok

voltam bár
májusra ébredő
szivárvány- létsoda
lettem
forduló idővel
ostoba
– perzselő nyári láz után
vacogó faágtól
titokban jajongva búcsúzók
– haldokló falevél
lapuló hant alatt
rég halott madarak
kísértetdala volt
könnyű altatóm
mozdultam kő alól
- didergőn kibújó hóvirág
hajoltam előre-hátra
süvítő szél dalára
– vajúdón táncoló barkaág

vagyok a fény
egy csillag mosolya
halálon túl is
örök anya

Angyalok sírnak

Pokol a lét köröttem.
Hitem amiért elvetélt,
talán megbocsát az Isten:
fénytelen, sötét minden,
angyal sem él képzeletemben,
csak bűn és félelem,
karöltve, feslett-cédán,
évre-év borul, foszlón, némán,
az Idő is zordan átlép
a világ ártatlan kínján.

Fekélyes lábnyomán
– mint kéjsóvár átkozott
tiltott vágy után –
oson a világ dúlt szégyene.

Feloldozás helyett
bűn és gyötrelem feszül
meddő lelkeken,
mint száraz fűcsomók
a megperzselt réteken,
sivár, már-már élettelen
túlélő csupán az ember
a kihűlt világban,
egymásnak mind idegen.
Üresen múló nappalokra ájuló,
örök éjszakák várják
hogyan a sötétben

együtt járják a lét halálos,
lassú, végső táncát.

Föld és ég jajong velem:
reménytelen, halott tetem.
Ha mégis angyalokról álmodok,
csapzott szárnyal,
némán, mind zokog,
egy van, ki biztat még,
és mosolyog.

elmúlás

szél hangján sóhajtó
szerenád
felsíró dallamok
ősz-arany verssorok
csók-émlék
nyári láz:
vacogó vágy ma
a vén ég alatt
ahol egy kósza csillag
– úgy mint akkor –
eléd hull
álmoddal
örökre
továbbszalad

Céltalanul

Mint ábrándos gyermek,
ki csodára várva
messzeségbe kémlel,
valami végtelen,
mesés időtlenségben,
úgy várja ő is sok éven át,
tétlenül epedve,
hogy mellé szegődik újra
tűnt öröme, sok régi vágya,
s kíséri majd megint
útján a szerencse,
míg nyomukban
loholva lassít,
megáll mögöttük
a vén idő is,
magát megadva,
végsőt lihegve.

Ám hiába vár
sok éven át a létben,
sóváran, tétlenül,
szinte rezzenetlen',
mögötte némán
meglapul a *múlt*
sok hamis fényű
ócska kincse,

fakul minden elaggott,
ósvi emlék,
beborul végül
az ég is felette,
homályosul vakító,
tisztá kékje, szürkül
a remény fénye is egyre,
a haldokló mában
mozdulatlanságba dermed
múltjával a jövője:
összes elvetélt
reménye.

Íme, a céltalan ember,
ki a gyorsan eltűnő
most- időben üres lélekkel,
magánytól megkövülten,
valami kábult,
bénult tétlenségben
múltját siratja,
az húzza le, egészen mélyre,
hol sok, istentelen,
fénye-vesztett vágya –
az anyag-lét milliárd,
csábító, hamis álma –
foszlik éppen széjjel,
s az emberlét
éltető, tisztá fénye
belehull végül
a semmiségbe,

ahol az idő
– rabolt jussával, a *mával* –
kajánul röhögve
örökre elszáll felette.

Lét-gyökerek

*„Bár halkuló a létzenéd,
hallom az örök dallamot.
Emlékeimre fényt fonok:
halhatatlan a mosolyod”*

Bocsásd meg

Szíved alatt melengettél,
langyos tejjel etetgettél,
édes szóval nevelgettél,
köszönöm, Mama!

Ha kérdeztem, te feleltél,
könnyeimre átöleltél,
elhagytalak - elengedtél
csendesen, Mama.

Boldog voltam, mert szerettél,
sorsom útján jót reméltél,
göröngyöket egyengettél
fáradtan, Mama.

Őrizted az égi rendet,
amit Isten megteremtett,
a szíveddel melengettél,
vigyáztad, Mama.

Lelkembe is átültetted,
ápolgattad, nevelgettél.
Azt ígértem, boldog leszek,
hittük is, Mama.

Megtörte a sors a rendet,

bánat üli meg a csendet.
Temetik a gyermekemet,
mit tegyek, Mama?

Boldog én már nem lehetek,
anyák napján, virág helyett
elküldöm a könnyeimet
zokogva, Mama!

Hazudtam, hogy boldog leszek,
hogy Rád mindig csak nevetek.
Mosoly helyett a könnyeket
bocsásd meg, Mama!

2006. Anyák Napján

Ahol a csillagok

földre hajolnak,
még álmodik megejtő fényben a táj,
valahol csendesen sóhajt a hajnal,
gyertyaláng lobban érted, Apám.

Válladon felhők, már könnyű a terhed,
míg tiszta fehérben egy angyal-lány
mosolyod melegét éleszti lágyan,
vágódó imát mond halkán Anyám.

árván

apámhoz

álomba bújva
könnyű ütemű dalra
szállok a fénybe
égi világod járom
halk mosolyodra vágyom

álom

nagyanyámnak

Ha mélyen alszom, rólad álmodom.
Kötényed illata az éjben rám terül,
lelkem bódultan a múltba szenderül,
szaladok feléd az égi udvaron.

Göndör hajam a széllel versenyez,
lágyan simítod gyűrött masnimat,
s míg csókolom arcodon a ráncokat,
álmomból sós könnyeimre ébrednek,

ahogy a boldog álom elsuhan,
elsietsz megint az égi réteken,
helyettem hosszan ölel a végtelen,
s lábad nyomában fényvirág terem.

Visszarévedsz

a múlt fényébe
utad parttalan
visszaút
ott élsz a nyüzsgő
emlékekben
sorsod a múlttal
összefut
ide már senki
nem kísérhet
magadban bogozod
múlt-batyud
magányos mosolyú
révületben
szemedben tört fényű
tűnt borúd nyomán
a búcsú
hangtalan
csendedbe ájulsz
nem kísérsz többé
utamon
soha
soha már
lépteim fáradt
üteme
halkul
indulok

némán
nélküled
járok
féltelek
félek
hol jársz
Anyám?

Kő alól bújik

apám emlékére

egy gyenge fácska,
félénken megremeg, csodálkozik.
Ámulva néz a fénylő világra,
fatönkhöz hajolva kapaszkodik.

Nem sejti még, hogy magányos, árva.
Fatönk-anyja már régóta halott.
Hiába vágyna a fény csókjára,
s hogy átöleljék óvó ág-karok.

Hajtása zsenge. Riadtan rebben
szellő dalára, míg egy kis levél
szárnyait bontva nyílik épp' széjjel,
s halk rezzenéssel víg táncra kél.

Ámul a fácska, s bánatát rejtve
nyújtózik büszkén az ég felé,
s a kicsiny levélre párát lehelve
fohászát susogja: esőt remél.

Könnyekre vágyik, de fél gyökérrel
is kapaszkodik a napfény elé,
levelet érlel ágán, s gyengéden
árnyékot borít a fatönk fölé.

Levél

Mama!
A család szíve vagy,
minden mosolyod szívverés,
de beteg a szív, üteme fárad,
erein kihajt a szenvedés.

Tudod, a bánat dölyfös úr,
pusztítva gázol át lelkedden.
Ellene nincs védőpalást,
rombol, hogy ülhesse diadalát.

Mit neki szív és szívverés,
könyörgő, áldott áhítat?
Tort ül haldokló ritmuson,
hiába minden áldozat.

Bár halkuló a létzenéd,
hallom az örök dallamot
Emlékeimre fényt fonok:
halhatatlan a mosolyod.

Miért

Fecske-fiakat búcsúztatni
lombhulló őszön búsán temetni
valakit sírva összeborulva
nem kísérsz mama
apám a sírban
sorsunkat őrzi
imakönyv lapja tűnt illatát rejti
zsoltáros hangja szép hagyatéka
felhangzik néha még
csendesen
sötét álmatlan éjeken

fejfáját ölelve szólongatni
– ne fájjon úgy ha elszakad
tőle is életfonalam –
nem jössz velem
kínsikolyban az életem adtad
árvádat hűtlen' mégis elhagytad
nyikorgó magányos kapunál
nem várod jöttömet soha már
miért anyám

átlényegülve hófehérbe
kovászt sem lehelsz már új kenyérbe
szívárvány-émlék andalít
a hiányra könnyű szél simít

ölelés-émlékű gyógyírt
hajad színére éjsötétben
égszínű fátylat sző a csend

hangod zenéje szökik az éjben
félszegen átoson
sejtelmes álmodon
égbe hív csendesen
ott vár a gyermekem
miért hagytuk hogy így legyen
miért mama?

Angyali dallam

apámnak

Álmosan billen az asztal.
Körüle ásító purdé virraszt
meghitt, nagy családdal.
Az asztalfő, s tányér üres ma is,
a szék nem kelt el.
Valakire várunk mind,
aki lélekben jön néha el.

Megismerem, ő az, ki a fényben él,
bekopog majd, mint egy szép álom
– őt várom!
Egyszer majd ideül közénk,
s nem fényes, mennybéli székére,
nagyanyó meg – aki angyal lesz –
odaül szépen melléje...

... Székeket festett rég', gyalult,
faragott illatos forgácsot.
Álmomban érzem az enyv-illatát,
s ahogy ölében lágyan tartott.
Egymást ölelik már fényes-szép éjen,
égi szobában,
csillagvirág nyílik lábuknál, párban.

Ebédeltünk. Estebédünk, mint máskor,

áldással befejeztük.
Énekelt anyánk még halkan,
ahogy mind szerettük.
Vele kélt dalra szépen, lágyan
egy kis angyal – láttam.
Az ölembe tévedt éjjel,
s hogy ne féljek, ott aludt el nálam.

Utolsóként megszólalt egy bús dal
– mennie kellett.
Féltem őrzök azóta az estből,
s dalból minden percet!
Hát még az angyali álmot,
mit elrejtettem:
ablakomba a hajnal azóta
angyali dallal szökken.

anyám kezén

fáradt érzet...
álomban halványuló emlékezet
röpít el hozzá néha még
s míg ölében
a múltba révedek
én a vénülő nagy gyerek
úgy fúrom vállába a fejemet
és hullatom némán
ébredésig a könnyeimet
ahogyan sehol máshol
csak anyám ölében lehet
lehetett

*amíg a gyilkos kór szét nem rágta
lelkében is az utolsó emlékeket
s ameddig megint
a valóságra nem ébredek*

nagyon fáj
minden ébredés
foszlik vele az emlékezés

*a mama csak ül
kezét az ölébe ejti
és az ablakon át
elképzelte világát nézi*

*nem mesél színes emlékeket
már nem mosolyog soha
régóta nem nevet hangosan
ha megcsörren nála a telefon
csak annyit mond halkán
bánatosan
álomban vártalak haza
de olyan hosszú volt ez az éjszaka*

apám a sírban
jeges csend hirdeti
örök dalát szép igazát
anyám is már csak néha említi
otthonom azóta nincs
mama kérlek
ha néha érte imádkozol
mondd el neki
üres a ház
hideg a világ nélküle ideki'

Áldás

Nem hallgattam hízelgő szavakra,
de anyám szava gyógyír volt nekem,
ha megrekedt a szomorúság bennem,
és tanyát vert a kétség lelkemen.

Csak duruzsolta hálatelt imáját,
de kisgyermekként nem értettem még,
hogyan könnyein át m'ért könnyögött mindig
összekulcsolt kézzel másokért?

Ha néha együtt várjuk még az estét,
és szelíd tekintetét elfogom,
csak lehajolok némán, szemlesütve,

és ráncos, szép kezét megcsókolom.
S míg fénykoszorút fon fejére az éj,
imát mondok: áldja meg az ég.

Esténként

hogy belépett a házba,
csak rápillantott a vesszőkosárra,
s a riadtan moccanó pár fahasábra:
elég a tüzelő mára – nyugtázta
és hangjára halkán
visszaduruzsolt a kályha.

A sapkáját egy szögre akasztotta,
anyám zsémbelt, „*ne oda tedd, kérlek,*
hányszor figyelmeztettelek,
hogyan a fűrészport az udvaron lerázd!”
– és arcán az elnéző, félszeg mosoly
kinyílt ilyenkor, mint egy virág.

Emlékszem

apám szép mosolyára,
ahogy esténként vártuk vacsorára
Az idő azóta mintha állna,
mikor az utolsót dobtam a parázsra:
hallatszott anyám, és a fahasábok
hangtalan sírása, míg ültünk némán
a tűz körül, valami csodára várva.

Üzenet

Csendemet szű percegése
sem töri meg,
ha becéző bársonyán
szelíd üzeneted
– mint selymes kezed –
megsimít, anyám.

Mindig időben érkezik,
ébren és álmomban is
az egyetlen gyógyír,
ha kő-nehéz bánat
nyomja a szívemet:
békét hoz -
könnyű-meleget.

S míg felébreszt lágyan
a gyönyör' - szép
halk hang,
a légy jó- üzenet,
a szívembe
kéretlen érkezett,
bánatnak hűlt helyén
újra a jóság és szeretet él.

Halkuló hiány

*„Van, kit a sok bánat
sem roncsol mélyen:
lelkén a béke bölcs derűt érlel.”*

halkuló hiány

változatok

*

halkul a hiány
csituló csend bújik
békesség suhan
aranyló emléken
csillag vagy éj-könnyemen

**

hiányod halkul
csituló csendhez simulsz
osonó emlékeken
sárguló fényképeden
aranyló könnycsepp pihen

***

A csönd mögött

leült közénk a némaság
néztük a tengert
órákon át hallgattunk hosszan
míg a víz fölött ébredő Nap
fátyol-fénnyel álmosan
ránk köszönt
a lehajló ég alatt
időtlenségbe költözött
velünk a csönd
a fodrozó
hangtalan suttogó víz fölött
egy eltévedt dallamot
sodort felénk a szél

megtört a csendvarázs
földrünk lángolás vakító
hajnalfény derült
félszegen dalra kelt szívünk
s boldogan táncra kelt
velünk a régi nyár
súlytalan álmodás valóság
igazi szárnyalás
a parti homokon
szerelmes-fiatalon
táncolt velünk a fény
körben a víz fölött tükröző nap

mögött titokban elbújt
majd megszökött
a leskődő csönd

A FÉNY születésnapján

parafrázis

Egy régi nyárból visszhangzik szavad,
bár halkuló, de egyre kedvesebb,
mint lágy szellő, ha érint, simogat,
fényt csókolsz rám, ha árván könnyezem.

Az éjben velem csillagként vajúdsz,
s míg együtt tűrjük az ős-szenvedést,
emlékeimben fényként még kigyúlsz,
hogy elriaszd a sötét rettegést,

mi meglátogat ma is, néhanap,
hogy messze űzzön éltető reményt.
S ha fogyna hitem, hallok hangodat,

hogy minden csillag újjászületés,
és minden könny a sorsunk gyöngyszeme,
míg csillagfényként megszületsz vele.

Fiamnak, 2011-07-24. +

Shakespeare: XVIII. szonett

Mondjam: társad, másod a nyári nap?
Te nyugodtabb vagy s az nem oly üde,

Hisz a május méz-bimbaira vad
Szél csap, s túl rövid a nyár bérlete,

Az ég szeme néha gyújtva ragyog
S arany arca máskor túl fátyolos;
S mind válik a széptől a szép, ahogy
Rútítja rendre vagy vakon a rossz.

De a te örök nyarad nem fakul
S nem veszíti szépséged birtokát
Ne mondja Halál, hogy rád árnya hull:

Örök dalokban nősz időkön át.
Míg él ember szeme s lélegzete,
Mindaddig él versem, s élsz benne te.

Ha örökké

parafrázis

Bár örökké együtt lennénk, mi ketten,
S élhetnénk addig, míg a Föld forog.
Ám harcoljunk közelgő végünk ellen,
És áldozzuk fiunknak aranyunk.

Kölcsön-életünk így lesz végtelen
élet, s ha vén testünk végsőt hörög,
Újjászületnénk létében, s a szerelem
Édes másunkban maradna örök.

Van-e, ki minden kincset veszni küld,
Ha a kincs örökéletű, és majd
Harsan a zúgó taps és égi kürt
Hallik: mi a végzetes vesztes dal?

Ó, ha te hinnél, drágám, mint apád,
Fölnézne majd e gyermek is terád!

*

Shakespeare: XIII. szonett

Bár magadé volnál! de az, szerelmem,
Addig lehetsz csak míg földünk lakod:

Készülj gyorsan közelgő véged ellen
És add át másnak édes alakod.

Kölcsön-szépséged így lehet örök
Virágzás csak, mert, bár tested kihűl,
Újjászületnél s édes gyönyöröd
Édes sarj nyerné egykor örökül.

Van-e, ki ily szép házat veszni hagy,
Ha hű gond megjavíthatja, mire
Felzúg a tél viharos szele, vagy

A halál örök, fagy-sivár dühe?
Ó! csak a pazar. Drágám, volt apád;
Hadd mondja ezt a fiad tereád!

Megálmodtalak

férjemnek

már ébredő vágyaimban.
Sokáig kerestelek, ébren
és álmaimban is,
míg valóság lettél:
sorsom, végzetem,
fény a mindenségben,
örök szerelem.

Hajnalonta
rád – kettőnkre – ébredek:
fölém hajolsz,
csendben kérdezed:
akarod-e még,
hogyan ébren is,
mindig veled legyek?
És megvalósul velünk
minden képzelet,
mióta hittel valljuk:
„nincs áhítat már nélküled”*

Sok évtizede,
hogyan együtt álmodunk:
örökké így maradjon
a világ nekünk!
Együtt leszünk a múlt,

és minden pillanat
velünk tűnhet csak el,
őrizve mind, ami szép,
ami a jövőnk,
a reményünk marad.

Elkísér majd *akkor* minden emlék,
közös fényünk ha végül kihuny,
s ha félnünk kell, hát együtt félünk majd,
ha elsötétül köröttünk egyszer minden.

Tudod,
én már sohasem változom,
maradok önző, makacsul
ragaszkodom lelki kincseinkhez,
s hogy együtt növekedjünk általuk,
reményeinkért
magamat áldozom.

Hiszem,
hogy miénk marad
végül minden,
mi egykor veszni látszott,
ha ölelve-sírva temettünk is
gyermeket, s vele reményt,
múltat, földi boldogságot.

Tudom,
hogy elkísér végül
a sok fontos emlék,
ha fázós nappalokra
nem jönnek vissza soha már
a forró, nyári esték,
és örökre búcsút vesznek tőlünk
az őszi égen húzó
mélykék füsti fecskék.

Ráhajolva
az álmodó földre,
együtt olvadunk majd
a mindenségbe.
Így tűnünk el végleg
– búcsú nélkül – a messzeségben,
de mindenütt leszünk:
örök szerelmet hirdetünk.

Garai Gábor: Töredékek a szerelemről

Neked

Érzem
megrendítő
barátságodat
létünk körében
– ha kell – repülni hagysz
erőm ha gyengülne majd
tudom mellettem maradsz
akár az angyalok
ha szárnyuk törve is
a földre zuhanót
magukhoz emelik

Áldás
vagy nekem
sorsunk éjjelén
fényeddel üzensz
ragyogsz felém
lelkedben nincs önzés
nincsen indulat
jószág és szeretet
nem üres szavak
nem tépi semmi szét
ez életfonalat

a búcsú elé

legyen ma ünnep
sírni is szabad
hogy megtörje
hallgatást az utolsó
közös akarat

szeress most nagyon
mielőtt átadom magam
a túlon túl ölének
emelj föl
szoríts erősen
egyedül nem bírom
tartani magamat

erőtlen törpeként
nem törhetem át
a csönd – kovácsolta
óriás falakat
ha elválnak újtjaink
úgyis leomlanak

Édes teherként

Van, akin nem fog a démonok átka,
van, aki véres öklét dühöngve
ártatlanok felé rázza,
de könnyöretől tiszta szemek csillogására
öntudatlanul hanyatlik mégis hátra,
szitok helyett csöndes imára vált:
kegyelem várja.
Gyengülő öklében enged a szorítás,
és megtörik gonosz varázsa.

Van, kit a sok bánat
sem roncsol mélyen:
lelkén a béke bölcs derűt érlel.

Van, kit a sírás sava sem mérgez,
könnyei fényesre érnek
– s mint tenger *igazát* a halászok,
féltett kincsként vigyázzák
óvják – *fölfelé* tereli ő is a sorsát:
égadományként éli,
s mint Krisztus a keresztyét,
csendben cipeli minden terhét.

Anyák hordják így magzatukat
– édes teherként –
nem érzik súlyát.

Hálaének

*Nem vagyok én sem Istennek,
sem sorsnak nagy kegyeltje,
panaszt ezért mégsem tehetek.*

Ha titkon mégis gazdagságra vágyom,
egyedül csak rongyos lelkemet
szeretném néha díszbe öltöztetni,
mint mikor a tavasz közelít:
a föld is, minden újjászületéskor
ünnepelni díszbe öltözik.

Virágszőnyeg, bársonyos, zöld pázsit
hív életre minden magzatát,
mintha volna édesanyja nekik,
s ajándéka a megújulás.

*Nem vagyok én sem Istennek,
sem sorsnak nagy kegyeltje,
panaszt ezért mégsem tehetek.*

Új életet – két gyönyörűt – kaptam,
egy fiú- és egy leánygyermeket.
Jöttüket is gyémánt-ragyogással
köszöntötte ég és föld velem.
Szebben soha nem dalolt még lélek:
nem kell nagyobb boldogság nekem!

Nem törődtem többé faggyal, téllal,
minden tavasz új reményt hozott.
Lelkembe a két kis érkezővel
hálaének, öröm költözött.

*Nem vagyok én sem Istennek,
sem sorsnak nagy kegyeltje,
panaszt ezért mégsem tehetek.*

Kincseimből egyet elraboltak,
szívem fele azóta halott.
Bár szakadna ketté – vágyom néha –
még mielőtt összeroskadok!
Istenemnek imát mondok mégis,
hogy kincseimből egyet meghagyott.

Isten közelében

Mintha az örök fénybe
lépett volna anyám azon az éjen:
rohantam felé kifulladás
talán utolérem
de eltűnt hirtelen az égbolt
különös tükrében

Éppen elértem gyűrött
szép kezét
de villám hasította szét az
égbolt kristályüvegét
és sötét lett hirtelen
Vaksötét

Gyengülni kezdett a
bársonyos kéz
szorítása lassan engedett
körben a csillagfény kihunyt
a sápadt Hold nagy kerek
arcán valami sötét
szégyenfolt-féle gyúlt

Talán egy felhő vont rá
leplét félve... sohasem
álltam így a közelében
soha nem láttam a Holdat

ily sötétnek...

Rémülten a gyászos lepel
után kaptam
nyomában rám hullt a
fényes hajnal
sokáig rettegtem
a fényre-ébredésben

Csak akkor múlt el
szörnyű rettegésem,
mikor megláttam Istent
anyám közelében

„Lángot ki lehel?”*

Ki dönti el – a színpaláston
feketébe, vagy narancsba
mártson-e festő éledő ihletet,
és ki feszít majd műtermében
hótiszta vásznat, gyolcsára vágjat,
és ki kínál pőrén, keze ügyébe
lágyan simító ecsetet?
Ki bújik szívedhez, melegre vágyva,
ha egyszer mind megfagyunk?

Ki mondja meg – ha meg lehet –
hogymiről írjanak verseket
lángszívű költők, és könnyörgő
imát szenvedőkért, hálaéneket
kegyelemért, és altatódalt majd
ki dalol? Esténként ki lesz, ki átkarol
szelíden szendergő gyermeket?
Mondd, ki? – ha anyaként
te már soha nem teszed?

Talán a színes álmokon
minden vajúdó hajnalon
halál születik, ha felsír egy kisgyerek?
Nem, nem, az nem lehet!
Meghalni, eltűnni nyomtalan
a földi sorsból, haszontalan'

már soha, soha nem lehet
annak, ki élt, és adott is életet!

*A halál talán csak állomás
létünkben, misztikus, nagy változás,
örök életünk nyomában nyíló
végtelen, mindenség-adta
szerelem...*

*Nagy László: Ki viszi át a szerelmet

nyári álom

látni a tengert
csak egyszer még
várni a parton
a napkeltét
talpam alatt
a víz selymét érezni
hosszan
mint akkor rég
mikor a hajnali ég
lábam elé hajolt szelíden
hosszan néztem
a Nap tükrét
hol pajkos
tarajos hullámok
sellőkkel jártak
fénytáncot

végül

majd egyedül élsz

talán

széthulló időben
foszlik a nyár
oson a perc a nap
egyik a másik után
minden emlék
rég messze jár
a két kis rigót
azon a fán
csak megsárgult fénykép őrizi

talán

egy hófehér téli éjszakán
szobádnak gyér fényben derengő
magányos ablakán
kinyílik akkor is
a jégvirág
elcsitul lassan a zajos világ
imát mond'sz halkan
emlék kiált
búcsúzik éppen
a fenyőfaág
siratja utolsó Karácsonyát

hűvösen ölel a takaró
kint csendben szitál a hó
de ma még ezen a szép
velünk ébredő tavaszon
szívemből
azért imádkozom
hogy kinyíljon
minden virág
legalább ezen a hű
kicsi teraszon
s fölöttünk esténként
kigyúl' a *Csillagom*
amelyik azóta
először mindig
nekünk köszön

Őszi fény-kép

krizantémillattá vált
a múltó időben
csenddé alkonyult
emlék
sárguló fény-kép villan
a táj gyűrött homlokán
a Nap mosolya fáradtan átoson
a párás őszi ég felé nyúló
fák sóhajtó lombjának
óaranyán
szégyenlős könnyecseppek
harmata száll kósza
ökörnyál után
megint
halott a nyár

jégidőben

ha hűvös visszhang marad
s koppan
minden őszinte szavad
és csírájában elhal benned
a félénk gondolat
ha állni látszik a szótlan este
és a pillanat
könnyű fátyla
rezzenetlen
minden mozdulat
megdermed
mi élni moccan
becéző szavad
nem születik soha több már
elvetél
s magad
e néma fagyos ürességnek
hideg foglya vagy
csak állsz hosszan e jégidőben
dermedt rab
maradsz
mégis
felém vonszolod majd
végül
magadat

a vers

talán
a gondolat– a szép –

talán
a vers segít
értelmes lét felé

talán
az út során kinyújtott kéz

talán
a csend-vajúdta
hang becéz
ha röpké pillanatra is
másokhoz majd
elér

talán
majd villanó remény
pislanó fény fakad
nem rettent rút harag
szivárvány-lelkeket

talán
a csend szökik

nyomában halkan
hang halad
utat talál
bekopog zord szívek falán

talán
a vers

[hamvadón]

mit ígérhetnék neked
mit adhatnék
ha kihunyó fényemet
elborítja majd
a gyilkos vég

sötét rettenetben
hiába emelem az
ég felé tekintetem
ha nem titkolhatom
félelmemet hogy tiszta
szívvel itt élni már
nem lehet

végül forró tűz éget
porrá és hamuvá leszek
magunkért érted
hamvadó fényvirágok
díszlenek majd a
szívem fölött
Neked

verssé váltan

a vers zenéje
életzene
holt lelkek
árny-tánca
sejtelmes
éteri muzsikára
felemel néha
elringat lágyan
elporladsz
dallamában
elégsz
a fényben
foszló időben
semmivé
olvadsz
egyesülsz ütemére
a mindenséggel
dallammá váltan
ringsz a szavakban
fénylő magasban

meglátod magad
kék éj-tükörben
verssé váltan
álló időben

Rejtőzve

Hányszor éreztem: nincs tovább,
legyűr, eltemet a dúlt világ!
Legyen túlélés e gyáva lét:
rejtsen inkább vaksötét,
ha sárral fröcskölik arcomat,
és vad lárma nyeli hangomat.

A csend-vajúdta halk remény
megvillant mindig: van esély
emelkedni még fölfelé,
szárnyalni új, szép álmokért.
Küzdeni úgy is, ha véget ér
egyszer e földi küldetés,

s valóság lesz a végtelen,
ahol semmi sem reménytelen:
könyörülve tűnt létemen eléri
gyengülő kezem *valami égi*
hatalom, s úrrá lesz végleg
a vadakon: felemel, oltalmaz,
elrejt tenyerében.

Asszociáció

Keresztury Dezső: *Valaki tenyerében*

Bölcsek hagyatéka

Már csend van újra bennem,
szelíden fáj a hiány.
Lepergett lombú fák alatt
hallgatólag kőhalomba zárt,
hűvös magány
tanítja évek óta,
ami a holtak bölcs hagyatéka:
ahol szeretet él, ott nincs halál.
Kósza emlékek sorát,
sok meghitt vasárnap délutánt
idéző a csönd-varázs.
Lelkemből mély fohász fakad
az életért, imám az égbe száll
a bölcsekért.

A végtelenség tenyerén

Ha írok néha, a versben ott vagyok,
s a fojtott hangon síró verssoron
míg átoson a lopakodó bánat,
lassú táncot lejtve arcomon
lágý fényével megszímít az emlék,
és rám hajol az est a balkonon.

Megérínt az égbolt szende csendje,
a mindenséggel míg együtt vagyok,
csillagfényben világlik a lelkem,
és énekelnek szelíd angyalok.
Áthallik az éteren a dallam,
a végtelenség tenyerén vagyok.

Hatalom

Ha rossz a világ,
vajon te magad
teszel-e érte, hogy tartalmasabb,
jobb és igazabb legyen, hogy szabad
maradjon a lélek, és szárnyaljon egyre,
fölfele?

Ha rossz a világ,
az ember benne fél,
üres lélekkel hallgat, nem beszél.
Már síni is erőtlen – nagy beteg szegény,
a bágyadt napfény hiába vet rá is
fénymosolyt.

Ha rossz a világ,
te maradj benne jó!
Ne vedd el, mi fontos: a boldogság néha
egy szó,
egy bölcs mosoly, mely mindig biztató,
ha könnytől homályos szemekre simul.

Ha rossz a világ,
és éhes kisgyerek
kér kócos anyja öléből darab kenyeret,
adj, ha teheted, és betöltsi hűvös lelkedet
a hit: a szeretet *hatalom* a rossz világ felett

Győztes mosolyod

Parafrázis

Ha megaláznak, viseld el a kint!
Fényeden diadalt a gúny nem arat,
hófehér lelked szépsége irigy,
sötét rágalmaktól nemesebb marad.
Ármány hízlegő, ha feléd közelít,
rejtsd mélyen bánatod, s csalódásodat!
Feddhetetlen legyél, jóságos, szelíd,
a gonosz célt téveszt, s vesztébe szalad.
Keröld a harcot, vagy győzd a rohamot,
de békétlenek elől inkább félre állj!
Bénítsa meg őket szelíd mosolyod!
(Ha fényed fakulna, miért érne vád...?)
Szerények és jók közt király, s hős
maradj,
mosolyoddal örök diadalt arass!

Shakespeare 70. szonett

Hogy ócsárolnak, ne bántson soha,
A vád mindig a nemest kezdi ki;
Gyanú a szépség ornámense, a
Varjú, mely az ég fényét keresi.
Légy jó, s ha a kor körülhízeleg,
A rágalom is csak emelni fog;

Mert az üszök bűn szűzbimbót szeret
És folttalan derű a tavaszod.
Túl vagy az ifjúság csapdáin: a
Harc elkerült, vagy győzted rohamát,
Dicsfényed mégsem dicsfény annyira,
Hogy az irigység ne nőjön tovább:
    Ne érne vád, egymagad már szívek
    Országait szerezted volna meg.

Időtlenségbe őszülön

Ma még a fényre árny vetül,
holtak emléke menekül velem,
hideg szobor - viasztetem –
a tűnő jelen: ajkamra dermedő szó.
Rideg-fehér vánkoson legfeljebb
könnyes lenyomatom hagyom...?
Foszló anyag vagyok: múlt
és jelen nélkül rohan tovább.

Sötétben vonszolom magam,
öles, csábító tegnapok fakó
nyoma vet árnyat sápadt,
tetszhalott holnapomra.
Kifakad könnytelen, kiszáradt
arcomon, félénken átoson,
és beledermes a súlyos létbe
torz szobor-mosolyom.

Arcomra fagyott szó leszek.
örökölni végül ennyit hagyok?
Némán és vakon lépdelek,
mögöttem fakó emlékhelyek,
valószínűtlenül távoli, áttetsző
múlt-pillanat sodor a végtelen felé,
ahol minden mérhető
eltűnik nyomtalan,
valahol túl az anyaglét
kőfalán, ahol tűnt, földi árnyakat

nem siratnak tovább a mindenségben
örökké létező anyák.
Legyek csak anya,
időtlenségbe őszülő folytatás.

Betűrendes Címmutató

[hamvadón]	150
„Lángot ki lehel?”*	141
a búcsú elé	135
A csönd mögött	125
A FÉNY születésnapján	127
A múzsa csókja	74
A remény születése	56
A suttygó fenyők alatt	44
A végtelenség tenyerén	154
a vers	148
Ahol a csillagok	107
Akkor, ott a parton	21
Áldás	120
álom	109
Altatódal a távolba	35
Aludj, kisfiam!	4

Angyali dallam	116
Angyalok sírnak	98
anyák	26
anyám kezén	118
árván	108
Az én bolondos születésnapom	31
Az légy, aki vagy!	50
Azóta	22
Azután	54
Békamese	37
Bocsásd meg	105
Bölcsék hagyatéka	153
Búcsúzás	52
Céltalanul	101
Csak táncolok	86
Csillag leszel	48
Csillaggá csókoltalak	15
Édes teherként	136

Égi üzenet	27
elmúlás	100
Élni először	85
Emlékek nélkül	70
Esténként	121
Esti csend	84
Fagyöngy-legenda	80
fájó hajnalok	6
Féltelek	29
Fénylovasok	8
Fénymosolyod	18
Fényt csókolsz rám	20
Gyöngykagyló-ballada	16
Gyönyörű terhünk	19
Győztes mosolyod	156
ha lenne egy dal	79
Ha örökké	129
Ha ugyanúgy	88

Hajnaltündér	42
Hálaének	137
halkuló hiány	124
Halottnak hitt szavak	62
Hang vagy	13
Hatalom	155
Havat szítál az ég	89
Időtlenségbe őszülön	158
Irgalom nem jár	10
Isten közelében	139
jégidőben	147
Kérdez a gyermek	41
Ki váltja meg?	67
Kicsi másom	30
Kő alól bújjik	112
Különös, őszi este	65
Lánc-szemek	49
Lelkem szürke ég	55

Levél	113
Májusi ragyogás	24
Megálmodtalak	131
Miért	114
Minden most van	58
Mosolyod	43
Neked	134
nyár	83
nyári álom	143
ősz	81
Őszi fény-kép	146
Rejtőzve	152
Shakespeare 70. szonett	156
Shakespeare: XIII. szonett	129
Shakespeare: XVIII. szonett	127
szelíd ölelésben	87
Szól a lélek	76
Talán a gyertyaláng	72

Táncoló gyertyaláng	9
tavas	82
Te vagy	69
Tűznyár	90
Utóirat	93
Üzenet	122
Vágyódó	12
Vagyok	96
valami lány zene	2
Változatok	11
Van úgy	64
végül	144
verssé váltan	151
Villanások	14
Visszarévedsz	110

Tartalomjegyzék

Csillagfiú	1
valami lágy zene	2
Aludj, kisfiam!	4
fájó hajnalok.....	6
Fénylovasok.....	8
Táncoló gyertyaláng	9
Irgalom nem jár.....	10
Változatok.....	11
Vágyódó	12
Hang vagy	13
Villanások.....	14
Csillaggá csókoltalak	15
Gyöngykagyló-ballada	16
Fénymosolyod	18
Gyönyörű terhünk.....	19
Fényt csókolsz rám	20
Akkor, ott a parton.....	21
Azóta.....	22
Égi üzenet	23
Májusi ragyogás.....	24

anyák.....	26
Égi üzenet.....	27
Féltelek	29
Kicsi másom.....	30
Az én bolondos születésnapom.....	31
Altatódal a távolba	35
Békamese	37
Kérdez a gyermek	41
Hajnaltündér	42
Mosolyod	43
A suttogó fenyők alatt.....	44
Lélekúton	47
Csillag leszel	48
Lánc-szemek	49
Az légy, aki vagy!	50
Búcsúzás.....	52
Azután.....	54
Lelkem szürke ég	55
A remény születése	56
Minden most van	58
Halottnak híft szavak	62

Van úgy.....	64
Különös, őszi este.....	65
Ki váltja meg?.....	67
Te vagy.....	69
Emlékek nélkül.....	70
Talán a gyertyaláng.....	72
A múzsa csókja.....	74
Szól a lélek.....	76
Hangulatok.....	78
ha lenne egy dal.....	79
Fagyöngy-legenda.....	80
Ősz.....	81
tavasz.....	82
nyár.....	83
Esti csend.....	84
Élni először.....	85
Csak táncolok.....	86
szelíd ölelésben.....	87
Ha ugyanúgy.....	88
Havat szítál az ég.....	89
Tűznyár.....	90

Utóirat	93
Vagyok.....	96
Angyalok sírnak	98
elmúlás	100
Céltalanul.....	101
Lét-gyökerek.....	104
Bocsásd meg.....	105
Ahol a csillagok	107
árván.....	108
álom.....	109
Visszarévedsz	110
Kő alól bújik	112
Levél.....	113
Miért	114
Angyali dallam.....	116
anyám kezén	118
Áldás.....	120
Esténként.....	121
Üzenet.....	122
Halkuló hiány	123
halkuló hiány	124

A csönd mögött	125
A FÉNY születésnapján	127
Shakespeare: XVIII. szonett	127
Ha örökké	129
Shakespeare: XIII. szonett	129
Megálmodtalak	131
Neked	134
a búcsú elé	135
Édes teherként.....	136
Hálaének.....	137
Isten közelében	139
„Lángot ki lehel?”*	141
nyári álom	143
végül	144
Őszi fény-kép	146
jégidőben.....	147
a vers	148
[hamvadón]	150
verssé váltan.....	151
Rejtőzve	152
Bölcsek hagyatéka	153

A végtelenség tenyerén	154
Hatalom.....	155
Győztes mosolyod	156
Shakespeare 70. szonett.....	156
Időtlenségbe őszülön	158

A legmélyebb sorstragédiának, a gyermekem elvesztésének feldolgozhatatlan, szükségszerű, szinte véget nem érő magányában az éjszakai töprengések élet és halál kérdésein, vagy valami különös kegyelemből adódó késztetésre történhetett, hogy e szenvedés idővel – észrevétlenül – tollat rejtett a kezembe: írjak a titokzatos taburól, a megrendítő gyászról, majd a túlélésről, botladozásaimról a lélek rejtelseiben.

Lélekúton járok, hallgatva a különös késztetésre, és írok e benső utazás fájdalomból fakadó létélményeiről, de a bizonyiságról is – mert megtapasztaltam – hogy van remény a gyászoló anya számára is.

A fásult bénultság, a túlélés vágya és kapaszkodás, majd megint földre zuhanás, és újra a fény felé fordulás ismétlődő stációit megélve születtek a verseim a lét - nemlét kérdéseiről, de a vágyott örök körforgás – test és lélek, az ember és a természet újjászületésének – hitében és reményével.

Útközben újra élni tanulok: megélni örömet és bánatot, mosolyt és könnyeket, magasságot és mélységeket. Keresem az igazságot, csodálom a hó és a fény tisztaságát, az élet és a halál megfejtethetlen titkait – a sírás és a csend körforgásának misztériumában.

A vers ritmusa számomra a lét dallama – a boldogság, és a fájdalom muzsikája.
Nekem a vers a lelkem is.

Gósi Vali

Gósi Vali költő, első verseskötete, a **Halkuló hiány**, archaikus lélektudat, hiteles, koncentrált létélmény. Mondhatni életmű. Versciklusai: a „Csillagfiú”, „Égi üzenet”, „Lélekúton”, „Hangulatok”, „Halkuló hiány” - szellemi kisugárzásában Kaffka Margit verseire asszociál, - ugyanakkor megőrzi saját költészetének személyességét és egyediségét.

Az átlényegülés szenvedélye, auditív belső kisugárzás, könnyedsége és játékossága, majd katarzis élménye elementáris erővel hat az olvasóra. Individualitása, verseinek igényessége, törekvése a transzcendens irány felé egyszerre hat vizuálisan és érzelmileg. Mindezt fokozza nyelvi kifejezéseinek tudatossága, esztétikuma, belső élményvilágának színes, szabadon áramló képhasználata, eredetisége.

Könyves Tóth Enikő